

То је савременија и ублажена варијанта средњовековне (Аугустинове) схоластике по којој су држава (и право) и њена власт дело људи – пре свега монарха као творца државе. То је становиште Томе Аквинског који је заступао савременије теолошко учење с тим да је монархистичку државу и монархову власт (у духу владајућег хришћанског погледа на свет) изводио из божје воље. Оваква божанска власт која је дата у руке монарха била је основ апсолутистичке монархије у којој је монарх био неодговоран а његова власт неограничена. Тако се дошло и до следеће легитимистичке теорије о суверености по којој се власт (сувереност) усредсређује у монарху и ту се управо ради о апсолутистичкој монархији у којој је монархова власт јединствена, стална, неодговорна и неотуђива. Ту теорију о монархистичкој суверености је утемељио Боден, као присталица апсолутистичке монархије, а њу је у пракси најбоље илустровала чувена самоуверена фраза Луја XIV: “Држава, то сам ја“. Тако се преко Бога и владара сувереност полако спуштала на земљу и добијала земаљско утемељење и оправдање, а за то су биле заслужне нове друштвене (револуционарне) прилике и нова теоријска схватања. На изласку из средњег века државе се полако ослобађају како зависности од папе, тако и од цара што је имало за последицу да је наспрам теорије државне суверености настала једна нова теорија. То је теорија друштвеног уговора или народне суверености која се највише везује за Русоа и његово револуционарно учење. Док су теорију државне суверености створиле присталице апсолутне монархије, дотле су ову другу (народне суверености) створили њени противници. Ова теорија народне суверености је утврдила нови основ власти и то тако да власт више није божја, него људска, да је враћена људима (њиховој заједници) и њен основ је друштвени уговор којим су се људи, у интересу свог опстанка, одrekli својих права у корист друштвене заједнице. Овим уговором, удруживањем грађана се ствара једно заједничко политичко тело које је суверено, а то је народ који има своју општу вољу и у друштву све има да буде према тој општој вољи. Та општа воља народа није противна слободи појединца јер је сваки појединац ушао у састав збирне народне личности и кроз њу сам собом управља. Тако сувереност по Русоу није ништа друго него остваривање те опште воље народа. Та општа воља народа, та његова сувереност се изражава у закону па је тако сам народ позван да непосредно доноси законе, чиме се Русо залаже да представничку демократију треба одбацити и уместо ње применити непосредну демократију по обрасцу античке демократије каква је постојала у градовима-државама (полисима).